

Ευγενία Μυδίων-Προΐσκου

Το σημερινό 1^ο Γυμνάσιο, ως Γυμνάσιο Μεγάρων αρχικά, προήλθε από διαίρεση του Εξαταξίου Γυμνασίου σε Γυμνάσιο και Λύκειο (1976), στεγάστηκε σε στο κτίριο του σημερινού 1^{ου} Λυκείου, σε εναλλασσόμενη πρωινή και απογευματινή διδασκαλία.

Το κτίριο που στεγάζεται σήμερα, οικοδομήθηκε από τον Οργανισμό Σχολικών Κτιρίων (ΟΣΚ) το έτος 1980. Μετά το σεισμό στις 24 Φεβρουαρίου 1981, κρίθηκε απαραίτητο να ενισχυθεί για σταθερότητα και αντισεισμική προστασία. Η διδασκαλία στο διάστημα επισκευής διεξαγόταν σε σκηνές τοποθετημένες στον αύλειο χώρο.

Το σχολικό έτος 1983-84, επειδή ο αριθμός των μαθητών άρχισε τους εννιακόσιους (900) περίπου, ιδρύεται το 2^ο Γυμνάσιο, παίρνοντας το ήμισυ των μαθητών και τα δύο σχολεία συστεγάζονται.

Αξίζει να σημειωθεί το γεγονός ότι το 1989 το 1^ο Γυμνάσιο προτάθηκε για την πειραματική διδασκαλία του μαθήματος της Πληροφορικής.

Σε μικρό χρονικό διάστημα οργάνωσε εργαστήριο ανάμεσα στα πρώτα, ίσως και το πρώτο, από τα Γυμνάσια που ανήκαν στη Δ/ση Β/θμιας με έδρα το Αιγάλεω.

Πρώτος Δ/ντής του Γυμνασίου υπήρξε ο αείμνηστος Γυμνασιάρχης Προΐσκος Σωτήριος, του οποίου τα μαθήματα Φυσικής στο εργαστήριο που δημιουργήθηκε από τον ίδιο, θυμούνται ακόμη και σήμερα οι μαθητές του.

Μιλούσε στις ψυχές των παιδιών. Δεχόταν φιλικά τους γονείς και για όλους ήταν ο δικός τους άνθρωπος. Για τους συναδέλφους, εκτός των άλλων, ο καλός φίλος... Γυρίζω πίσω νοσταλγικά στις όμορφες εκείνες εποχές του αγραπημένου σχολείου, τότε που όλοι σφικτά δεμένοι, προσταθούσαμε να περάσουμε στους μαθητές μας και στις μαθήτριάς μας, με εργαλείο πάντα την αγάπη, ότι η εργασία είναι ευλογία θεϊκή και ότι έχουν καθήκον να υπηρετούν τις υπέρτατες αξίες της ζωής και ως ώριμοι πολίτες αργότερα να περπατήσουν στα μονοπάτια της ελπίδας και της δημιουργίας.

Μέσα σ' αυτό το όμορφο και ζεστό περιβάλλον συνάδελφοι προικισμένοι μετέτρεψαν το σχολείο σε φυτώριο πνευματικής και καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Οι θεατρικές παραστάσεις-σε εκείνη την κάπως πρώιμη εποχή-σήμερα όλα τα σχολεία διοργανώνουν παρόμοιες εκδηλώσεις, αλησμόνητες. Το μεράκι, η πίστη, η υπομονή, η επιμονή και το θάρρος, έγινε. Οι μικροί μαθητές μεταμορφώθηκαν σε αληθινούς ηθοποιούς, Το θέατρο κατάμεστο, το χειροκρότημα, πηγαίο.

Αλησμόνητες και οι ποιητικές βραδιές, με μεγάλη απήχηση. Απάλυναν τις ψυχές όλων. Αξέχαστες, αλήθεια, εμπειρίες!

Και η ζωή του σχολείου συνεχίζεται και η δημιουργία απλώνεται και βήματα πολλά και αποτελεσματικά έχουν γίνει, όμως ως Διευθύντρια, θα θυμάμαι πάντοτε, με γλυκιά μελαγχολία, το καλό εκείνο σχολείο, τους αγραπημένους μαθητές, συναδέλφους και φίλους.